

Amerika må bringes ind i det Nye Paradigme – *En strategi for sejr*

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche til seminar i Houston, Texas

Det følgende er et redigeret udskrift af Helga Zepp-LaRouches hovedtale til Houston-seminaret, lørdag, den 1. oktober, 2016. Hun introduceres af Kesha Rogers.

Kesha Rogers: God morgen! Det glæder mig at se dette publikum her til morgen i Houston (Texas) til denne meget specielle begivenhed og anledning, som vi har i dag på vores heldagsseminar med titlen, »Et symposium for at forberede jer til sejr«. Det bærer overskriften, »At frigøre menneskets kreative natur«.

Vi har en særlig gæst med os i dag, stifter og forkvinde for Schiller Institutet, fr. Helga Zepp-LaRouche, som vil tale for os her til morgen. Og jeg tror, at Helgas tale kommer på et historisk meget belejligt tidspunkt for menneskeheden, og for nationen. Jeg vil gerne byde Helga god aften, idet hun taler til os nu fra Europa. Vi vil gå frem med at lade Helga begynde sin tale, og så vil jeg senere komme op og fortælle jer om de godbidder, som vi har til jer i dagens løb.

Vi vil fremlægge præsentationer mht. denne frigørelse af menneskets kreative identitet og en renæssancekultur, det nye paradigme for menneskeheden, som vi befinder os midt i, og som vi søger at skabe.

Helga vil indlede denne diskussion med os. Efter Helgas tale vil vi tage spørgsmål & svar, og dernæst vil vi fortsætte med vores program for i dag. Så igen, tak til Helga for at være med os, og tak til alle for at være her i dag. [applaus]

Helga Zepp-LaRouche: Enhver, der iagttager den hastigt skiftende, strategiske situation – der næsten hver dag skaber et nyt, utroligt øjeblik – undrer sandsynligvis på, hvilken retning, dette vil tage. Vi har på den ene side en meget, meget farlig konfrontation, der eksploderer fra

Helga Zepp-LaRouche

USA's og NATO's side imod Rusland. Da forhandlingerne om våbenhvile brød sammen mellem USA's udenrigsminister John Kerry og Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov, grundlæggende set, fordi der er visse kræfter internt i USA, der ikke ønskede, at våbenhvilen skulle lykkes, så placerede dette os tilbage på en kurs for en potentiel konfrontation mellem Vesten, og især USA, og så Rusland.

Dette er en situation, der kommer fra et bestemt paradigme for tænkning. Det er et resultat af det faktum, at

USA insisterer på, at det er USA, der bestemmer reglerne i hele verden og opretholder en unipolær verden, der rent faktisk ikke længere eksisterer.

Det underliggende fundament for alt dette udgøres af den umiddelbart overhængende fare for en nedsmeltning af finanssystemet. Det mest åbenlyse tilfælde netop nu er Deutsche Bank. Deutsche Bank er den største, såkaldte tyske bank – den er ikke virkelig tysk længere, fordi den bor i London og på Wall Street – men banken har en eksponering til derivater, som udgør \$42 billion, og alle storbanker i verden er en modpart, og disse banker er også tynget ned af derivater.

Deutsche Bank kunne gå ned. Dens aktier er styrtdykket i løbet af det seneste år – i fredags var dens aktier på et tidspunkt faldet til under 10 euro. På dette tidspunkt var folk virkelig i panik. Hele finanspressen sagde, at dette er det potentielle, nye 2008; dette er »Deutsche Banks Lehman Brothers-øjeblik«. Finansmedierne begyndte at vise total mangel på respekt for Angela Merkel, den tyske kansler, ved at sige, at det atter mislykkedes for hende at håndtere krisen, fordi hun et par dage forinden havde sagt, at, »Hvis der kommer en ny krise i Deutsche Bank, vil den tyske regering ikke redde banken«, og det førte til et totalt spekulationsangreb, der gjorde det hele meget værre. *Bloomberg News* rapporterede i dag om en finansanalytiker, der sagde, at disse »zombiebanker« snart ville skabe en »zombieøkonomi«.

På nuværende tidspunkt har man altså et sammenfald af disse to kriser: Et strategisk opgør, hvor [USA's forsvarsminister] Ash Carter i sidste uge besøgte amerikanske militærbaser. På en flyvebase i North Dakota inspicerede han B-52-bombeflyet, der kan medføre atomvåben, og sagde: »Russerne har nævnt muligheden af at anvende atomvåben, men selv, hvis der kom et konventionelt angreb, så er anvendelsen af atomvåben ikke utænkelig. Atomvåben er ikke taget i anvendelse siden 1945, men man bør ikke forlade sig på det faktum, at det fortsat vil være sådan.«

Det er indlysende, at, hvis man tager disse to dynamikker: (1) den nye, Kolde Krig, der allerede er meget, meget tæt på at blive til en varm krig i Syrien, som igen kunne føre til et globalt opgør mellem Vesten, og Rusland og Kina, fordi Rusland og Kina nu har en ekstremt tæt, strategisk alliance, og (2) den finansielle nedsmeltning, der er langt, langt værre end 2008, fordi alle centralbankerne har opbrugt deres såkaldte »værktøjer«, dvs. kvantitativ lempelse ('pengetrykning') og negative rentesatser. De taler om »helikopterpenge«, og så kan det ikke blive værre, så, er der noget som helst håb om, at civilisationen kan trække sig selv op af det her?

Schiller Instituttets kor opførte Mozarts Rekviem i Skt. Joseph Fælleskatedralen i Brooklyn, New York, som en del af et levende mindesmærke i fire dele, opført af Schiller Instituttet i weekenden 11. september, 2016, for at ære ofrene for terrorangrebene 11/9, 2001.

Løsningen

Det mener jeg, at der er. Og for alle de mennesker, der normalt siger, »Jamen, man kan alligevel ikke gøre noget, for magterne deroppe, de er for stærke«, mener jeg, at den udvikling, der for nylig har været, virkelig har bevist, at disse mennesker har totalt uret. Da begge Kongressens huse, Senatet og Repræsentanternes Hus, for et par dage siden vedtog en underkendelse af Obamas veto af JASTA-loven, så kom det som en stor overraskelse for alle, tror jeg, inklusive os selv.

Der har fundet en 15 år lang kamp sted, hvor familierne til ofrene for 11. september-angrebet modigt har kæmpet for at få afsnittet på de 28 sider [af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport fra 2002] frigivet, og de lagde pres på den amerikanske regering for at få ret til at anlægge sag mod Saudi-Arabien for dets mulige involvering i 11. september – hvilket, efter offentliggørelsen af de 28 sider, var temmelig åbenlyst.

Men i løbet af de seneste fire uger skete der så noget mere, som helt sikkert er blevet totalt overset af Obama. Det er også helt sikkert blevet overset af saudierne, og det har overrasket selv Kongressen og Senatet.

Vi arrangerede fire koncerter med en opførelse af Mozarts *Rekviem* og afroamerikanske spirituals, for at højtideligholde femtenårsdagen for angrebene den 11. september, og hvor 4.000 mennesker mødte personligt op og lyttede til disse opførelser, og med mange flere, der bagefter lyttede via live audiovisuel transmission og via Internettet. Det var, hvis man så det, åbenbart, at alle, der deltog i disse koncerter, blev fuldstændig transformeret. Folk blev rørt dybt i deres sjæl, i deres hjerte. Mange af de pårørende og brandfolkene og politibetjentene, der deltog i disse koncerter, sagde, at, selv om de havde hold en mindehøjtidelighed for denne forfærdelige katastrofe

hvert år i 15 år, så havde de aldrig oplevet noget, som det, de havde oplevet med Mozarts *Rekviem*.

Det er ekstremt vigtigt, at vi forstår, hvad der skete under disse koncerter. For, for de af jer, der kender Friedrich Schiller og især et af hans senere skuespil, *Bruden fra Messina*, så har han en smuk indledning med titlen, »Om korets rolle«. Og her beskriver han – og han mener ikke det musikalske kor, men det antikke, græske kor, der altid var en del af de antikke, klassiske dramaer. Han siger her: Kraften i stor kunst ligger deri, at den skaber en kraft i folk, der ikke ophører, når forestillingen – når det store musikstykke eller drama ender, men det skaber en vedvarende kraft i den person, der tager del i en sådan oplevelse. Årsagen er, siger han, at stor, klassisk kunst ikke søger at sætte mennesket frit midlertidigt, men at sætte det frit på ægte vis, og derfor øges denne kraft i mennesket, når det deltager i det.

Og det var netop disse koncerter, der gav denne yderligere, ville jeg sige, inspiration, denne gnist af absolut suverænitæt og absolut sublim viljeskraft og mod, som familiemedlemmerne så kunne videregive til selv de forhærdede kongresmedlemmer og senatorer. Jeg fulgte debatten live i Kongressen, og jeg må sige, at nogle af disse senatorer faktisk sagde ting, der var ganske overraskende. Og denne kraft, med kampen for juridisk retfærdighed, inspireret af klassisk musik, bevistes at være mere magtfuld end alle de millioner af dollars, der kom fra Saudi-Arabien og deres afskyelige advokatfirmaer og PR-firmaer, som de havde hyret til at lægge pres på Kongressen for, at denne ikke skulle underkende Obamas veto.

Dette er ekstremt vigtigt, for i går sagde hr. LaRouche, at vi må føje denne egenskab til kampen, for, hvis man forbliver på stadiet for pragmatisk politik, så kan kampen ikke vindes på det niveau. Og hr. LaRouche udtalte også, at vi må tilføje et fuldstændigt nyt ønske om at finde nye, videnskabelige opdagelser – virkelig at satse på videnskabelige gennembrud i viden om, hvad menneskets sande identitet er. Hvorfor eksisterer menneskeslægten? Hvad er vores rolle i Solsystemet? Hvad er menneskehedens rolle i Galaksen?

Dette krav om, at vi må satse på en helt ny definition af, hvad videnskab er, er meget interessant. Videnskab er hverken en eller anden matematisk formel, og heller ikke et eller andet pragmatisk trick, men er derimod en fundamental forståelse af det menneskelige intellekts rolle i Universet, der præcist angiver den retning, i hvilken de næste, videnskabelige gennembrud må finde sted. Det er præcist, hvad Nikolaus af Kues (Nicolaus Cusanus)¹ allerede havde sagt i det 15. århundrede, nemlig, at ethvert nyfødt menneskeligt væsen rekapitulerer hele universets historie, praktisk taget i sit eget sind, ved, at det lærer menneskehedens viden op til niveauet af viden på sin egen tid. Menneskehedens kan dernæst, baseret på denne viden, definere det næste, nødvendige skridt for et gennembrud.

Denne forståelse af udviklingen af ny videnskab udfordrer den måde, folk tror, videnskaben er gået frem på. Videnskabeligt fremskridt er ikke en eller anden mærkelig opdagelse, en person gør i sin garage og så får patenteret sin opdagelse, og så er det sådan, videnskabeligt fremskridt finder sted. Nej. Cusanus, og i det samme lys, Lyndon LaRouche, siger, at mennesket med absolut sikkerhed kan determinere, hvor menneskehedens må gå hen, hvis den fortsat skal eksistere.

Det nødvendige Nye Paradigme

Hvilke er så disse nye skridt? Vi må have et nyt paradigme, og dette nye paradigme må selvfølgelig, i lyset af, hvad jeg netop sagde i begyndelsen om de to, strategiske kriser, som nu konfronterer civilisationens eksistens, overvinde geopolitik og ligeledes overvinde den idé, at en nation har en legitim ret til at forfølge sine egne, nationale interesser.

Det, der i stedet må ske, er, at vi må gå frem fra ideallet om én eneste, forenet menneskehed, og denne idé udøver den første indflydelse på vore beslutninger, og herefter kommer den nationale interesse.

Dette nye paradigme fordrer en ændring af tankegang. Det er et paradigme, der er så fundamentalt anderledes end det paradigme, der nu regerer verden, inklusive geopolitikens verden, og ændringen må være lige så stor eller større end det skift i paradigme, der adskilte middelalderen fra moderne tid.

For de af jer, der har læst om middelalderen, det var f.eks. ligesom det 14. århundrede, en periode, der var absolut rædselsfuld. Man havde den Sorte Død, man havde heksekunst, man havde folk, der blev sindssyge over den Sorte Død, man havde universiteter, der domineredes af skolasticisme, af tænkning i Aristoteles' tradition, de nye peripatetikere, og dette var en metode, som var en total blindgyde for tænkning. Ingen ny viden kunne komme af denne form for geometri.

Den tids lære var på en vis måde lig de ting, man underviser i dag på vore universiteter, og som er baseret på matematik, på sundhedssektor-økonomi – som i virkeligheden er en måde, på hvilken man definerer triage i sundhedssektoren, deduktiv tænkning, reduktionistiske processer, og som ikke producerer nogen ny viden. Ingen ny, kvalitativ viden kan produceres gennem denne metode for tænkning.

Nicolaus Cusanus afviste aksiomer

Hvad var så begyndelsen til, og det vigtigste skridt i, den moderne tids nye paradigme? Det var faktisk sådanne mennesker som især Nicolaus Cusanus' tænkning. Han afviste meget bevidst alle de aksiomer, der fulgte med middelalderen og skolasticismen og Aristoteles. Og han sagde, jeg tænker noget, som aldrig før er blevet tænkt af noget menneske. Han udviklede en metode for tænkning, som han kaldte »modsætningernes sammenfald«, som var ideen om, at den Ene har en højere magt og en højere orden end de Mange.

Nicolaus Cusanus, der var en kardinal i det 15. århundrede, udviklede denne idé gennem et teologisk argument, der sagde, at den Ene er Gud og de Mange er

¹ 1401-1464. Se Specialrapport: »En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer«, af Helga Zepp-LaRouche, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5039>

Mindetavlen på Nikolaus von Kues' grav, i hans titularkirke »San Pietro in Vincoli« i Rom.

universet, og alle skabte ting er en manifestation af denne Ene. Man må derfor være i stand til at tænke ligesom en sekundær gud; man vil aldrig blive ligesom Gud, men man må anvende Guds *vis creativa*, Guds skabende evne, og så bliver man en sekundær gud.

I hans skrift *De Docta Ignorantia* (Om lærd uvidenhed) udvikler han disse ideer på den mest magtfulde måde, og hvis I endnu ikke har læst det, så beder jeg jer om at gå hjem og læse dette absolut banebrydende værk, der omgående blev angrebet af de samme skolastiske professorer i universiteterne og blandt præsteskabet, der følte sig fuldstændigt truet, og de anklagede Nicolaus Cusanus for at være panteist, for hvis Cusanus siger, at Gud er i alting, og alting er i Gud, så er det panteisme, hvilket det selvfølgelig ikke er. Joseph Wenck var en af dem, der højroestet angreb Cusanus, og efter et par år valgte Cusanus at imødegå hans kritik.

Cusanus sagde: Denne stakkels hr. Wenck har tydeligvis ikke forstået, hvad jeg taler om, at det er en fuldstændig anden måde at tænke på; at, hvis man befinder sig på Aristoteles' niveau, ser man blot modsætninger, og man ser ikke det højere fornufts niveau. Han sagde: Med min tænkning, tænkning på niveauet for modsætningernes sammenfald, er det ligesom – og han brugte en meget fin, pædagogisk måde til at beskrive det – han sagde, det er ligesom at stå oppe i et højt tårn, og man ser ned, og det, man ser, når man ser ned, er, at man ser jægeren, man ser den jagede, og selve jagtprocessen. Alt imens tænkeren i Aristoteles' tradition enten ser jægeren eller den jagede, men han ser aldrig processen.

Han appellerer dernæst til folk om at hæve deres tænkning op og foretage det mentale spring over det, han kalder »*coincidentia oppositorum*-muren« (altså på den anden side af muren, hvor man finder modsætningernes sammenfald, *-red.*), der er en form for intuitiv tænkning. Det er i bund og grund denne form for tænkning, som vi må opnå, og det, der kommer sammen med denne tænkning, er evnen til at tænke et fuldstændig nyt niveau af relationer mellem mennesker, mellem nationer, der udgår fra menneskeheden som helhed.

Og et land, der allerede meget konkret har foreslået at foretage dette spring, baseret på dette niveau af tænkning, er Kina: Kina foreslog et nyt niveau af relationer blandt nationer, baseret på respekt for den andens totale suverænitet, respekt for det andet lands anderledes samfundssystem, på ikkeindblanding, og det er grundlæggende set det modsatte af, hvad Obama for nylig sagde i en artikel i *Washington Post*, hvor han sagde, »USA fastsætter reglerne, ikke Kina«.

En positiv amerikansk rolle er for hånden

For USA's vedkommende ville dette betyde at gå tilbage til anskuelsen hos John Quincy Adams², der i sin udenrigspolitik havde fastlagt nøjagtig den samme idé, nemlig, at USA var en republik, og at den burde indgå i en perfekt alliance bestående af suveræne republikker, med ikkeindblanding og respekt for deres respektive suverænitet.

Vores økonomiske forslag om, at Den nye Silkevej må blive til Verdenslandbroen, er selvfølgelig baseret på præcis denne tænkning. Så kan man samarbejde om internationale projekter til udvikling af enhver del af verden, men man gør det med fuld respekt for den andens suverænitet, i stedet for at forsøge at dominere de økonomiske og finansielle systemer.

Det ville f.eks. betyde, at USA ville samarbejde i et sådant »win-win«-perspektiv. Hvad ville dette så betyde? Ville det betyde, at USA ville få en Silkevej? USA, der nu er ved at falde fra hinanden med hensyn til infrastruktur, ville få et system af højhastighedstog, ligesom Kina har. Frem til år 2020 ønsker Kina, at alle større byer skal være forbundet til et højhastigheds-togsystem, der kører med 450km/t. For USA's vedkommende ville det betyde, at man omgående byggede 50-100.000 mil med højhastigheds-togsystemer, der forbinder alle større byer, at man skaber nogle helt nye byer inklusive videnskabsbyer, og at man simpelt hen tog del i et totalt anderledes økonomisk system, som Franklin Roosevelt gjorde det med sin New Deal, men denne gang gearer hen imod det 21. århundrede.

Global Glass-Steagall

Det ville også betyde, at man omgående adresserede det bankerotte finanssystem ved at indføre en ny, finansiel arkitektur i tradition efter Roosevelt, og som ville have et Glass/Steagall-system, som meget vel kunne blive påtvunget verden hurtigere, end nogen tror: for, hvis Deutsche Bank går bankerot, går hele finanssystemet

² USA's 6. præsident, 1825 – 1829

met ned. Hr. LaRouche og jeg selv foreslog [for et par uger siden], at man gik tilbage til den model af Deutsche Bank, der eksisterede, før Alfred Herrhausen blev myrdet i 1989. Dette ville betyde, at man satte Deutsche Bank under en konkursbehandling/insolvenskommission, der på lovmæssig vis skulle udrede de meget komplekse derivater, der er meget sammenflettede med alle de internationale storbanker. De fleste af disse derivater kan ikke honoreres, og derfor må man afskrive dem.

Man må dernæst beskytte forretningsmodellen i Deutsche Bank, den del, der er engageret i kommerciel bankpraksis, og gøre dette aspekt af banken større ved at gøre det til Deutsche Banks eneste forretningsplan. Dette ville betyde, at man applikerede en slags lokal Glass-Steagall til Deutsche Bank. I betragtning af Deutsche Banks størrelse ville et sådant træk omgående gøre en global Glass-Steagall nødvendig, fordi eksponeringen til derivater er så sammenflettet med alle de andre banker, at det simpelt hen ville være det eneste alternativ til et totalt sammenbrud ud i kaos.

Det ville også betyde, at man skulle samarbejde på basis af et sådant Glass/Steagall-system med et nationalt banksystem i hvert af disse suveræne lande. Se, når vi taler om Verdenslandbroen, så taler vi om projekter, som det vil tage 20, 30, 40 eller 50 år at virkeliggøre. Men, med det byggetempo, som kineserne i den seneste periode har demonstreret, ville det sandsynligvis ikke fordre 50, men 25 år at gennemføre. Men det ville stadig være nødvendigt med nationale banker i hvert af de deltagende lande. Det ville kræve, at man kompenserede for det faktum, at nogle af landene er udstrakte, som Rusland, med 11 tidszoner, og med meget få mennesker og store depoter af råmaterialer. Nogle lande er meget små indlandslande, som Slovakiet, alt imens andre igen er meget, meget fattige, som Eritrea. Der er mange, mange forskelle, og man må etablere et nyt kreditsystem, der tager disse forskelle i betragtning, fordi de nye kreditter, der udstedes af disse nationalbanker, ikke kan tilbagebetales, før investeringen realiserer det, som kreditterne tilsigtede, dvs., at investeringen producerer den nødvendige produktivitetforøgelse af arbejdskraften og industrierne i de deltagende lande. Man har derfor brug for clearinghuse, der sørger for disse forskelle og langfristede og kortfristede, finansielle forpligtelser.

Dette er så det nye kreditsystem, der ville blive ligesom en slags Nyt Bretton Woods-system, der ville ledsage Verdenslandbroen. Kina har allerede krævet dette, med deres krav om en ny finansarkitektur, og de har skabt et parallelt banksystem med Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Nye Udviklingsbank ('BRIKS-banken'), Silkevejsfonden, den Maritime Silkevejsfond og Shanghai Samarbejdsorganisationsbanken. Så det alternative system er allerede på plads, og, hvis den transatlantiske sektor, Europa og USA, skaffede sig af med deres kasinoøkonomier, kunne de omgående blive integreret i dette allerede eksisterende finanssystem. Så det er absolut muligt og inden for rækkevidde.

Kinas tilbud om global udvikling

Xi Jinping krævede, i kølvandet på G20-topmødet i Hangzhou i begyndelsen af september, ikke alene, at verdensøkonomien må baseres på innovation. »Innovation« betyder ikke, som jeg sagde, bare en eller anden tilfældig innovation, men må adressere verdensøkonomiens fundamentale krav. I Lyndon LaRouches fysisk-økonomiske forståelse betyder dette, at forøgelsen af energigennemstrømningstætheden må levere grundlaget for forøgelsen af planetens relative, potentielle befolkningstæthed, og dette må være den videnskabelige målestok for, om en innovation faktisk er produktiv eller ej. Meget af den innovation, der gøres lige nu, er inden for områder, der slet ikke er produktive, og den nye innovation må geares hen imod at forøge de reelle processer i Universet.

Det er yderst interessant, at Xi Jinping krævede, at kinesiske videnskabsfolk skabte fundamentale gennembrud inden for fire områder:

- Universets evolution
- Hvilke er lovene for universets udvikling?
- For det tredje; lovene for det menneskelige intellekt
- For det fjerde; lovene for livet, hvad er livet? Hvordan opstår det, hvordan finder det sted?

Og de berører alle den form for fundamentale spørgsmål, som Lyndon LaRouche krævede i går, og dette er selvfølgelig den retning, vi må gå.

I har fra Keshia [Rogers] og andre hørt om Krafft Ehrickes absolut fantastiske verdensanskuelse, Ehricke, der fremlagde krav om den udenjordiske forpligtelse som den nødvendige, næste fase af menneskehedens udvikling.

Krafft Ehricke var en nær ven til os, og især i de seneste år af hans liv havde jeg mange samtaler med ham, om relationen mellem videnskab og kultur. Han var absolut overbevist om, at Schiller Instituttets bestræbelser var absolut afgørende, for han sagde, at vi må tilføje menneskets æstetiske opdragelse til videnskabeligt fremskridt, eftersom teknologi aldrig er god eller ond. Det er mennesket, der anvender den til et godt eller ondt formål. Det afgørende spørgsmål er derfor, sagde han, at vi forædler menneskeslægten, hvilket netop er spørgsmålet om den æstetiske opdragelse.

Det er grunden til, at vi lægger så megen vægt på skønhed, og at kunst må være skøn, for kun da opfylder det denne forædling af den menneskelige sjæl. Skønhed, siger Schiller, er meget vigtigt, fordi det både er en egenkab af sanserne, fordi sanserne opfatter skønhed, men det findes også inden for fornuftens rige, fordi skønhed ikke er et spørgsmål om oplevelse, men er derimod et spørgsmål om intellektets, om fornuftens, definition.

Derfor må vi, siger Schiller, opdrage følelserne, der er forbundet med sanserne, men som ikke er identiske med sanserne. Vi må opdrage disse følelser op til fornuftens niveau således, at mennesket blindt kan følge det, fø

Kraft Ehricke (1917-1984) i Aerospace Hall of Fame.

lelserne dikterer, uden nogensinde at miste kontrollen eller bevæge sig ned på et lavere niveau.

Vi må derfor, sagde han, opdrage hvert eneste menneske til at blive en skøn sjæl, så folk blindt kan følge deres 'instinkter', fordi deres instinkter aldrig ville diktere dem noget, der ikke ledes af fornuft, og derfor må frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt blive én og samme ting.

Jeg mener, at denne emotionelle udvikling er den eneste måde, hvorpå mennesket vil kunne mestre kravene om den udenjordiske forpligtelse, for, hvis mennesket ikke bliver mere ædelt og bedre, tror jeg ikke, vi klarer det.

Til spørgsmålet om skønhed føjede Schiller spørgsmålet om det sublime, det ophøjede, idet det ophøjede er den egenskab, der på en vis måde gør mennesket stort, selv, når det konfronteres med tragedie og katastrofe, fordi dette menneske har bestemt sin identitet til en højere sag og højere principper end dem, der kan true dets timelige liv. Og jeg mener, at det er denne ophøjede egenskab, der fremkaldes af stor klassisk kunst og det, vi har set gennem den kraft, der blev frigjort gennem de koncerter, der førte til det absolutte gennembrud i kampen i Kongressen. (JASTA-vetoets underkendelse, -red.)

Denne form for tænkning er nødvendig for at skabe den form for gennembrud, som Lyn kræver. Nicolaus Cusanus sagde, at de eneste mennesker, der er i stand til at skabe denne form for nødvendige gennembrud, er mennesker, der tænker på niveauet af *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald, for kun, hvis man tænker på dette niveau, er man i besiddelse af det, Lyndon LaRouche kalder »forud-viden«. Nicolaus siger,

at den person, der gør en opdagelse, på forhånd (altså forud for tidspunktet for opdagelsen, -red.) må vide, hvad han søger efter, for, hvis man blot opdager noget, og man ikke ved, hvad man søgte efter, så ved man ikke engang, om det, man har fundet, er det rigtige.

Der er derfor denne form for kreativ intuition, som det virkelig drejer sig om, og denne egenskab er tilfældigvis den samme, emotionelle, mentale egenskab, som man må være i besiddelse af for at skrive klassisk poesi, for at skrive klassisk drama, for at gøre en videnskabelig opdagelse; det kommer alt sammen fra den samme evne i ens intellekt. Og vi må opdrage hele befolkningen således, at den afviser den nuværende, pragmatiske, eller endda sataniske nydelse i her-og-nuet, et begær efter det sanselige, eller bare efter en laverestående form for underholdning, og vi må få folk til at smage sødmen i tænkningen hos et kreativt menneske, for det er den eneste måde, på hvilken menneskeheden kan blive ægte menneskelig.

Og jeg har en skøn idé om, hvad det nye paradigme kan blive: Forestil jer blot, hvis vi kan få de bedste intellekter fra hver kultur i hver nation, der relaterer til hinanden i kærlighed til og beundring af de kreative evner hos den anden, ligesom de store rumforskere, der arbejder sammen, eller astronauterne, der alle rapporterer, hvad udsigtspunktet er, når man ser på vores planet fra rummet. Ideen om, at folk vil relatere til hinanden på samme måde, som Einstein relaterede til Max Planck, eller relationen mellem Schiller, Humboldt og Körner, med andre ord, eller som Humboldt-brødrene indbyrdes. Vi må i en vis forståelse kæmpe for denne form for humanitet, hvor

folk respekterer og elsker hinanden for deres kreative evner, og hvor de ikke har nogen større lidenskab end den, at fremme deres samtidige medborgeres og medmenneskers kreative evner.

Jeg mener, at vi står på randen af dette. Jeg mener, at, med denne seneste sejr, er evnen til det gode blevet demonstreret: Og sejren er inden for rækkevidde. [applaus]

Denne artikel bragtes første gang i Executive Intelligence Review, 7. okt., 2016.